

Самоаналіз

Євген Дудар

Чим менше застається до Нового року, тим більше мене тягне на роздуми. Вдаюся до самоаналізу. Як прожито рік? Що зроблено? Дооре. Погано. Зважую.

Таки я безсовісний. Таки безсердечний. Таки черствий. Галяновському квартири не дав. Тільки тому, що він мене критикував на зборах. А в нього ж діточки. Дрібненькі. Як макове зерно. Неправильний підхід до критики.,.

Галайченка звільнив. Безпідставно. Бо потрібне було місце. Для свояка. А Галайченко був непоганий працівник... Кумівство...

Людей з кабінету виганяв. Не приймав.

Державну машину в своїх інтересах використовував. — Дівчат катав...

Гидко стало. І це я. І це той, хто був зачинателем стількох добрих справ. Це той, що бюрократизм і черствість розпеченим залізом випікав. Це той...

А хабарі? А машину за які гроші купив? А третю нову квартиру як отримав?..

Ні! Ні! Ні! Далі так неможливо! У новому році — зовсім по-новому. У новому році тільки чесно. Тільки сумлінно...

Десь на вулиці горлопанять. Певне, хильнули вже за старий рік. Зараз підіймуть келихи за новий.

Дивна традиція. Старий рік провести у хмільному тумані. Новий зустріти п'яними очима. А чому б не завести отак: за кілька годин до Нового року людина усамотнюється, десь зачинається, ізолюється від житейської суєти. І думає. Аналізує. На тверезу голову. На свіжий розум. Що зробила вона за пройдений рік? Як жити в майбутньому?..

У дверях заскрипіло вічко. Крізь заґратоване віконечко просунулася рука вартового:

— Гей, громадянине! Що ти там задумався? На ось яблучко. З Новим роком тебе!